עין משפט
נר מצוה

פה א טוש"ע י"ד סי' רמב סעיף טז בהגה"ה:

מותרין לישא ערב הרגל. כלומר מותר לכתחלה ואע"ג דשבעת ימים של סעודה יהיו ברגל: **עיקר שמחה**. דנישואין חד יומא ובשאר יומי לא חשיב מערב שמחה בשמחה: **עיקר טירחא**. דנישואין ביום ראשון דנישואין: **לחד יומא לא משהו איניש**. כלומר כיון שאינו יכול להתחיל אלא בערב הרגל אין ממתינין עד הרגל דדלמא מתרמי מלתא דלא מצי מתחיל בערב הרגל ולא מתחיל כל הרגל: **ועביד ז'**. יומי שמחה להכא ולהכא לחנוכת הבית ולרגל: **ודלמא מינטר לא נטרינן**. נישואין עד הרגל כי היכי דלא נטר שלמה אבל אי מתרמי ליה עביד: **אי הכי**. דהיכא דאי איקרי ליה עביד איבעי ליה לשורי בבנין עד הרגל כי היכי דליתרמי ליה חנוכת הבית ברגל: **אמה כליא עורב**. הגג כלה ומקלר למעלה עד כאמה ומחפין אותו שם בברזל ובמסמרים כדי שלא ישבו העורבים עליו זהו לא חשיב כבנין: **ודלמא אמה כליא עורב נמי צורך בנין הוא**. להכי לא שיירוה אלא כל היכא דאיתרמי ליה לנישואין ברגל לא ידעינן מנלן דלא עבדינן: **שמע מינה הני לחוד**. דלא מצי למיעבד ליה ביחד אפילו מתרמי: **לא עשו ישראל יום כפורים**. לפי ששבעה ימים שלפני סוכות כל יום עשו שמחה ומשתה דכתיב ויעש שלמה בעת ההיא את החג שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום: **וקרבן יחיד**. של נשיאים: **דאיסור סקילה**. דחמור מכרת: **וקרבן צבור**. דמה שהיו מקריבין בימי חנוכת הבית קרבן צבור הוא: **התם**. במשכן דגבוה הוו קרבנות: **הכא**. בחנוכת הבית דהדיוט משתה: **הכא נמי נעבדו**. קרבנות, מיכל לא ליכלו: **ביום השביעי**. ומשמע לן יום ז' היינו שבת: **דלמא שביעי לקרבנות**. שאם הקריב נשיא ששי בערב שבת מקריב נשיא שביעי באחד בשבת ומאי שביעי שביעי לקרבן נשיא: **ביום עשתי עשר יום**. האי "יום" יתירא משמע מה יום רצוף שאין בו הפסק אף כולהו י"א יום רצוף דליכא הפסק בינתיים אפילו בשבת: **דלמא ימים הראוין**. למשתה עביד משתה לאפוקי יום הכפורים: **גמר יום יום מהתם**. מנשיאים דמשכן דגמרינן מתרי קראי דהוו רצופים אפילו בשבת אף משתה דחנוכת הבית הוו י"ד רצופים ואפילו [ביוה"כ]: **כ"ד רננות**. כתיבי בפרשה בין רנה ותחנה ותפלה ובקשה: **פרשת נדרים**. מסכת נדרים: **ביום השמיני**. של חג היינו בעשרים ושתים: **וכתיב וביום עשרים ושלשה**. אלמא דבעשרים ושתים ובעשרים ושלשה איפטרו מיניה: **של צורה**. כלומר חכמים: **פלס מעגל רגלך**. כלומר שקול מצות ועיין בהן איזו מצוה גדולה ועשה הגדולה: **וכתיב ארח חיים פן תפלס**. דמשמע כל מצוה שתבא לידך עשה אותה בין גדולה בין קטנה ואל תניח קטנה מפני הגדולה: **מצוה שאפשר לעשותה ע"י אחרים**. תפלס, פלס מעגל רגלך, שתעשה אתה הגדולה וחבריך יעשו קטנה ומצוה

ואע"ג דשבעת ימים של סעודה יהיו ברגל

מותרין לישא ערב הרגל קשיא לכולהו לא קשיא למאן דאמר משום שמחה עיקר שמחה חד יומא הוא למ"ד משום טירחא עיקר טירחא חד יומא הוא למ"ד משום ביטול פריה ורביה לחד יומא לא משהי איניש נפשיה: ודאין מערבין שמחה בשמחה מנלן דכתיב (מ"א ח) ויעש שלמה בעת ההיא את החג וכל ישראל עמו קהל גדול מלבוא חמת עד נחל מצרים [לפני ה' אלהינו] שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום ואם איתא דמערבין שמחה בשמחה איבעי ליה למינטר עד החג ומיעבד שבעה להכא ולהכא ודלמא מינטר לא נטרינן והיכא דאתרמי עבדינן איבעי ליה לשורי פורתא שורי בנין בהמ"ק לא משיירינן איבעי ליה לשורי באמה (א) כליא עורב אמה כליא עורב צורך בנין הבית הוא אלא מדמייתר קרא מכדי כתיב ארבעה עשר יום שבעת ימים ושבעת ימים למה לי שמע מינה הני לחוד והני לחוד. א"ר פרנך א"ר יוחנן אותה שנה לא עשו ישראל את יום הכפורים והיו דואגים ואומרים שמא נתחייבו שונאיהן של ישראל כליה, יצתה בת קול ואמרה להם כולכם מזומנין לחיי העולם הבא, מאי דרוש אמרו קל וחומר: ומה משכן שאין קדושתו קדושת עולם וקרבן יחיד דוחה שבת דאיסור סקילה, מקדש דקדושתו קדושת עולם וקרבן צבור ויום הכפורים דענוש כרת לא כ"ש, אלא אמאי היו דואגים התם צורך גבוה הכא צורך הדיוט, הכא נמי מיעבד ליעבדו מיכל לא ניכלו ולא לישתו אין שמחה בלא אכילה ושתיה, ומשכן דדחי שבת מנלן אילימא מדכתיב (במדבר ז) ביום הראשון וביום השביעי דלמא שביעי לקרבנות אמר רב נחמן בר יצחק אמר קרא (שם) ביום עשתי עשר יום מה יום כולו רצוף אף עשתי עשר כולן רצופין, ודלמא ימים הראויין כתיב קרא אחרינא (שם) ביום שנים עשר יום מה יום כולו רצוף אף שנים עשר יום כולן רצופין, ודלמא הכא נמי ימים הראויין אם כן תרי קראי למה לי ומקדש דדוחה יום הכפורים מנלן אילימא מדכתיב ארבעה עשר יום ודלמא ימים הראויין גמר יום יום מהתם, יצתה בת קול ואמרה להם כולכם מזומנין לחיי העולם הבא ומנלן דאחיל להו דתני תחליפא *(מ"א ח) ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך וילכו לאהליהם שמחים וטובי לב על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו "לאהליהם" שהלכו ומצאו נשיהם בטהרה "שמחים" שנהנו מזיו השכינה "וטובי לב" שכל אחד ואחד נתעברה אשתו בבן זכר "על כל הטובה" שיצתה בת קול ואמרה להם כולכם מזומנין לחיי העולם הבא "לדוד עבדו ולישראל עמו" בשלמא לישראל עמו דאחיל להו עון יום הכפורים, אלא לדוד עבדו מאי היא אמר רב יהודה אמר רב *בשעה שביקש שלמה להכניס ארון למקדש דבקו שערים זה לזה אמר שלמה עשרים וארבע רננות ולא נענה פתח ואמר (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם וגו' ולא נענה כיון שאמר (דה"ב ו) ה' אלהים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך מיד נענה, באותה שעה נהפכו פני שונאי דוד כשולי קדירה וידעו הכל שמחל לו הקב"ה על אותו עון, ר' יונתן בן עסמיי *ורבי יהודה בן גרים תנו פרשת נדרים בי ר' שמעון בן יוחי איפטור מיניה באורתא לצפרא הדור וקא מפטרי מיניה, אמר להו ולאו איפטריתו מיני באורתא אמרו ליה למדתנו רבינו תלמיד שנפטר מרבו ולן באותה העיר צריך ליפטר ממנו פעם אחרת שנאמר ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך וכתיב (דה"ב ז) וביום עשרים ושלשה לחדש השביעי שלח את העם אלא מכאן לתלמיד הנפטר מרבו ולן באותה העיר צריך ליפטר ממנו פעם אחרת, א"ל לבריה בני אדם הללו אנשים של צורה הם זיל גביהון דליברכוך אזל אשכחינהו דקא רמו קראי אהדדי כתיב (משלי ד) פלס מעגל רגלך וכל דרכיך יכונו וכתיב (שם ה) ארח חיים פן תפלס לא קשיא כאן במצוה שאפשר לעשותה ע"י אחרים כאן

איבעי ליה למינטר עד החג. כדי שלא יתבטלו ישראל ממלאכתן כל כך: **איבעי** ליה לשורי באמה כליא עורב. שלא היה צורך הבנין כ"כ ואע"פ שהוא מהבנין כדי שלא יביאו הטומאה אין זה צורך כל כך וגם בשעת הבנין בזמן שלא היה השכינה שורה בו לא היה צורך:

כאן

מסורת
הש"ס

[שבת ל. ערכין י. ע"ש מנחות קז.] מדות פ"ד מ"ו

[שבת ל. ע"ש]

שבת ל. סנהדרין קז:

שבת לג:

[עי' תוספות שבת ל. ד"ה מכלל ותוס' מנחות קז. ד"ה כליא וערכין י. ד"ה כגון]

נושא/מבנה

△ מקור והוכחה דאין מערבין שמחה בשמחה.

▽ דחיות. הוכחה

יתור קרא המספר יד

הזמן שחנכו בית המקדש בזמן שלמה המלך שחגגו ז' ימי שמחה לפני סוכות דוקא (ולא בתחילת זמן סוכות)

רבינו חננאל

קשיא לכולהו. ופרקינן מאן דאמר משום שמחה חד יומא הוה והוא יום הכנסת הכלה בערב יום טוב. וכן נמי מי שאמר משום טרחא *) כר' אבא דאמר עלת כלתא נפקת טרחותא מאן דאמר משום פריה ורביה לחד יומא לא משהי נפשיה. ומנ"ל דאין מערבין שמחה בשמחה דכתיב ויעש שלמה את החג וכל ישראל עמו קהל גדול מלבוא חמת עד נחל מצרים לפני ה' אלהינו שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום ואסיקנא מדמייתר קרא מכדי כתיב ארבעה עשר יום שבעת ימים ושבעת ימים למה לי אלא ש"מ שמחת חינוך לבד ושמחת החג לבד. אמר רבי פרנך א"ר יוחנן אותה שנה לא צמו ביוה"כ דכתיב שמחה ואי שמחה בלא אכילה מאי דרוש ק"ו ומה משכן שאין קדושתו קדושת עולם דהא יש אחריו קדושה וקרבן הנשיאים קרבן יחיד הוא ולא קרבן צבור ודחי שבת שהוא איסור סקילה. והקריבו בשבת כדכתיב ביום עשתי עשר יום. ביום ביום דכתב קרא למה לי אלא ללמד מה יום כולו רצוף אף שנים עשר כולן רצופין הקריבו בהן והשבת בכללן. מקדש קדושתו קדושת עולם דאין אחריו היתר וקרבן צבור ויוה"כ דאיסור כרת הוא לא כ"ש דנידחי ליה והיו דואגין שמא נתחייבו כלייה דאמרי התם במשכן לא דחו שבת אלא בהקרבת קרבנות דצורך גבוה נינהו אבל יום הכפורים דאסור באכילה ושתיה שהוא צורך הדיוט. יצאת ב"ק ואמרה להן כולכם מזומנים לחיי העולם הבא שלא נתכוונת אלא למצוה. ומציין שמחל להם שנא' וביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך וילכו לאהליהם שהלכו ומצאו נשיהן טהורות שמחים שנהנו מזיו השכינה וטובי לב שכל אחד ואחד נתעברה אשתו זכר על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו שהודיע לכל שמחל לו עון בת שבע ומיתת אוריה שלא נענה שלמה בנו בעת שדבקו שערים זה בזה ולא נפתחו שיכנס הארון אלא כשאמר ה' אלהים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך מיד נודע לכל שמחל הקב"ה לדוד עבדו אותו עון ולישראל עמו שיצאת ב"ק ואמרה כולכם מזומנים לחיי העולם הבא. ר' יונתן בן עבראי ור' יהודה בן גרים תנו נדרים בי רשב"י איפטור מיניה באורתא בצפרא נמי אתו וקא מיפטרי אמר להו ולאו כבר איפטריתו אמרו לו לימדתנו רבינו תלמיד הנפטר מרבו ולן וכו' שדר לגבייהו בדיה ליברכיה אזל אשכחינהו דמפרשי פלס מעגל רגלך במצוה (שאי אפשר) [שאפשר] לעשותה ע"י אחרים אבל

נושא

שנה שחנכו בית המקדש אכלו ביום כיפור (כחלק מחגיגת חנוכת המקדש)

מבנה

הוכחות שמלאכות הקטורות לחנוכת המשכן ובית המקדש דחו שבת ויו"כ

נושא

מחילת עון דוד עון בת שבע בעת הכנסת הארון לבית המקדש

נושא/מבנה

⋈ ב' מצוות תלמידים שהלכו אל פני רבם לברכם

▲ דקנים שעלחו בניהם להתברך מפי תלמידיהם

⌂ הצלאת סתירות בפסוקים על ידי תלמידי רשב"י

◆ ◆ ◆

הגהות
הב"ח

(א) גמ' באמה כליא עורב נ"ב לשון כלוי ומניעת העורבים מליֵשב וכן פי' הערוך אלא שכתב דבמקדש ראשון לא היה צריך כליא עורב ע"ש והתוס' בפרק ר' עקיבא כתבו דמוכח כאן שהיה במקדש ראשון כליא עורב:

*אחרי הסוגריים נ"ב התלמידים פונים אליו אבל בתוך הסוגריים הוא מוצא אותם

מלים ומשפט בסתירות בפסוקים

---

*) דברי ר' אבא נמצא בירושלמי כאן הלכה ז' א"ר בא עלת כלתא נפקת טרחותא.

גליון הש"ס גמ' דקדושתו קדושת עולם. עיין שבועות דף טז ע"ב תוס' ד"ה קדושתו: